Po roční odmlce opět na parníku CZECHIA

Jak jest psáno, tak bylo dáno in natura.

Pravidelné podzimní akce, pořádané přáteli z Územní skupiny IPA Policejní akademie Praha, se letos, 15. 9. 2026, zúčastnila také šestičlenná výprava z IPA Plzeň. Počasí od samého rána vybízelo k celodennímu výletu do Prahy (náš případ), takže jsem byl rád, že jsem se mohl, po více jak desetikilometrové turistice po pražských pamětihodnostech, s téměř hodinovým předstihem, posadit na volnou lavičku, před kotvištěm č. 14, kde byl zaparkovaný výletní parník CZECHIA. Posádka parníku pobíhala ven a zase dovnitř, odhaduji, že měla plné ruce práce s přípravami naší plavby. Zhruba kolem půl páté se začaly v blízkosti parníku tvořit skupinky, hloučky, dalších postávajících lidí, evidentně naši spolucestující. Těsně před třičtvrtě se na kotviště dostavil také vedoucí ÚS IPA Policejní akademie, pan Jiří Grolmus, který se s mnoha přítomnými postávajícími a rovněž i s námi přivítal. Až poté jsme mohli nastoupit na palubu, přesněji řečeno do útrob výletního parníku. Zde jsme s partnerkou Mirkou ihned obsadili menší stůl pro čtyři v rohu, naše tradiční místo. Vzápětí k našemu stolu přisedli ještě Jirka Štětka s partnerkou, rovněž Plzeňáci, o kterých jsem předem věděl a společně jsme koordinovali místo nalodění. K mému překvapení naši plzeňskou skupinu, ještě před vyplutím doplnil Libor Stanko s manželkou nebo partnerkou, omlouvám se dodatečně Liborovi a jeho paní, neboť jsem si tuto informaci neověřil, kteří si nakonec sedli sami k protějšímu stolu.

Po nástupu byly zkontrolovány platné „plavenky“ a krátce po sedmnácté hodině, byla vyhlídková plavba zahájena. Úvodního proslovu a přivítání všech „účastníků zájezdu“, mimo jiné jmenovitě i naší plzeňské skupiny IPA, se ujal sám vedoucí IPA ÚS Policejní akademie. Jirka nám představil své kolegy a kolegyně, kteří se spolupodíleli na organizaci výletu a popřál všem klidnou plavbu.

Krátce po vyplutí se za zatáčkou objevil Karlův most. Kapitán parníku zde udělal

otáčku skrz mostní oblouky, abychom viděli tuto úchvatnou památku zblízka a ze všech světových stran.

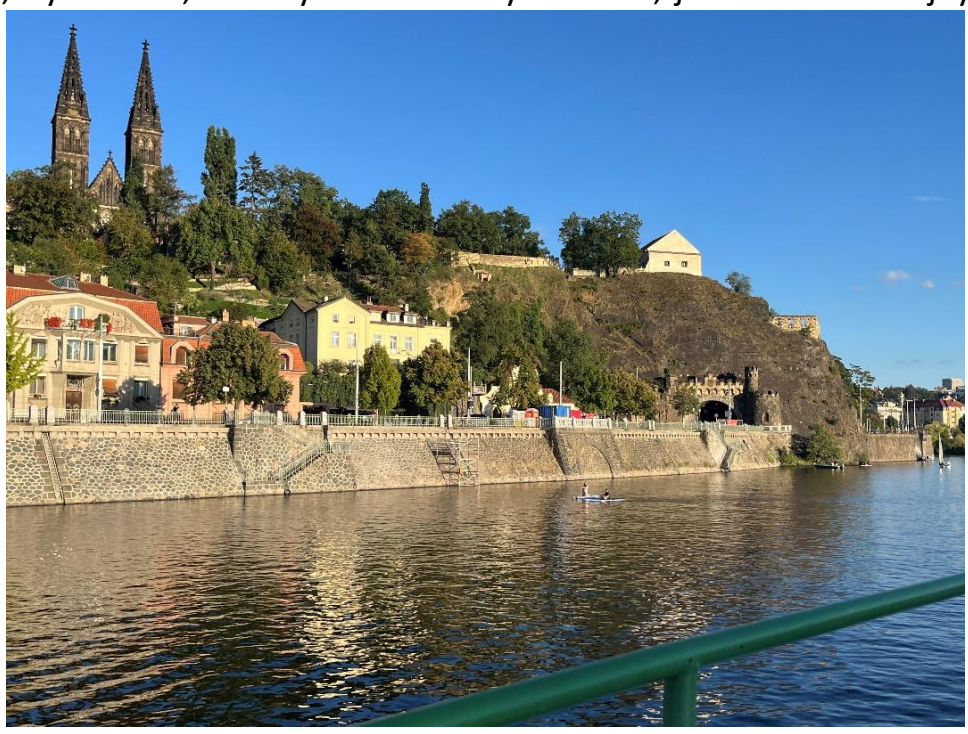
Poznámka autora: Když se, před plavbou, procházíte po Karlově mostě, prodíráte se tekoucími davy turistů, oběma směry a snažíte se vnímat jeho krásu a majestátnost, je to krásny pocit, ale pořád je narušovaný tím vším kolem vás. Spousta turistů, coby selfíčkářů a osahávačů soch, rádoby malířů, hudebníků a prodejců různých šmucek. Ale když plujete pod mostem tak blízko, že si na mostní oblouk můžete skoro sáhnout, vidíte ty velké kvádry pískovce, přesně opracované a poskládané na sebe, jeden jako druhý, které tekoucí Vltava omývá už stovky let a ty dřevěné ledolamy, které nesou známky fyzického opotřebení, a přesto tam stále nehnutě trčí z vody, je to nepopsatelný pocit, který ani ti pišišvoři na tom mostě nedokáží narušit.

Úplně jsem zapomněl informovat, že se jednalo o vyhlídkovou plavbu s občerstvením, tedy rautem. No, co vám budu vyprávět, byla to ňamka. I já si šel pro nášup, a to běžně nedělám.

Po opuštění Karlova mostu jsme se střemhlav vrhli, tedy náš kapitán s lodí, do Smíchovské plavební komory. (Tu jsem nefotil, to každý zná. Úzká štěrbina v korytu řeky, dvě souměrně vysoké zdi, se železnými vraty, pacholíky a velínem se semafory, který tak trochu připomíná drážní stavědlo, hradlo nebo vechtrovnu, jak kdo chcete.) Nebýt tohoto počinu, museli bychom se s ostatními loďmi, tři hodiny flákat na pár čtverečných kilometrech. Byli jsme ale na samém začátku plavby, chtěli jsme dál, a proto jsme v plavební komoře povýšili o pár, asi dva hladinové metry výše a tím se nám otevřela další možnost plavby, proti proudu Vltavy. A najednou, když proplouváte kolem další velmi významné pamětihodnosti, Vyšehradu, vám vyvstane na mysl otázka, jak to asi ten bájný Šemík s tím Horymírem z Neumětel zvládl skočit z Vyšehradu až do Vltavy, když je ta zeď Vyšehradu tak šikmá, je tam skála a od řeky ji dělí ještě silnice.

Tohle je ten správný snímek.

No nejspíš byl velice výjimečný.

Když už jsem na horní otevřené palubě, tak musím přiznat, že tam profukoval chladný větřík. Po chvíli jsem byl rád, že mohu zalézt zpět ke korýtku. „Ale čo to táram.“ Samozřejmě do kryté části výletní lodi, kde se vedly družné přátelské rozhovory. Dopluli jsme až k Barrandovským terasám, kde se kapitán s lodí pomalu otočil a vyplul zpět. Ta zpáteční cesta utekla tak nějak rychleji, možná proto, že jsme pluli po proudu. Pomalu se začalo stmívat, naše loď se ještě naposledy protočila u Karlova mostu a pak už kapitán zamířil před plavební komoru u Štvanického ostrova, kde se otočil na couvačku, protože to jináč nešlo a posledním manévrem zaparkoval s lodí u svého kotviště. Dal to na první dobrou, takže za to a za celou bezproblémovou plavbu nejen on, ale celá příjemná posádka sklidila velký potlesk. Na úplný závěr ještě několik snímků, které jsem při plavbě pořídil. Ale ta grilovaná dopékaná kýta, s tou křupavou kůžičkou, byla fakt luxusní, nezbyla.

Z vlastního prožitku sepsal Vítězslav Šmídl

